

Česká výprava na závodech Bereg Kupa (očiama Aničky Sobotkové)

Z Prahy jsme vyjeli brzy ráno. Cesta byla dlouhá, ale bez komplikací, dokonce jsme se projeli centrem Budapešti. Po našem příjezdu do Nyíregyházy nás pořadatel ubytoval na internátě střední školy. Pak jsme se rozhodli, že tréninkový sprint uděláme až večer, protože bylo hrozné vedro, a tak jsme se vypravili do místních lázní.

V lázních jsme si to všichni užili – někdo se nekonečně dlouho válel v bazénech s horkou termální vodou, někdo byl na lekci aqua zumbly, ale skoro všichni bez rozdílu věku si užili prudké tobogány, na které se táhla dlouhá fronta. Při odjezdu a nákupu langošů nás překvapila bouřka, takže Andrej rozhodl, že až dešť aspoň trochu poleví, tak si uděláme krátký výklus.

Při výklusy jsme se snažili najít tři kešky. Přes lezení na stromy, prolézání hustníky a prohledávání dutin stromů, ze kterých vylézala kdejaká havěť, jsme nic nenašli. Asi k tomu částečně přispěl fakt, že už byla tma a my jsme si svítili několika mobily a trochu světla také dodávaly blesky, které osvětlovaly oblohu téměř celý večer.

Druhý den po snídani jsme se vypravili na dvoukolový sprint, který postavila Marcela s Andrejem, do nedalekého městského parku. Park byl jednoduše řečeno hustník s velkým množstvím pavučin a rostlin s trny, který občas rozdělávala nějaká ta cesta, ale i přesto byl v ranních hodinách hojně navštěvován nejrůznějšími sportovci.

Po tréninku jsme se vypravili do centra Nyíregyházi. Na hlavním náměstí jsme si prohlédli vystavenou historickou tramvaj a přesunuli jsme se do cukrárny na naprosto dokonalou zmrzlinu. Cestou zpátky jsme prošli přes zavlažovací oblouky a různé ozdobné fontány.

Po našem návratu nás čekalo nepříjemné zjištění, že na start dvoumetru se odjíždí už za půl hodiny, a tak jsme si museli rychle nachystat věci. Při cestě na start jsem zjistila, že maďarské „lesy“ jsou v porovnání s parkem, kde jsme běželi dopoledne, úplná džungle. Cesty lemovaly dvoumetrové kopřivy, volně rostoucí konopí, další zajímavé rostliny a prodejci melounů.

Navzdory očekávání proběhl start v pořádku, na startu byly hodiny, dostali jsme mapy s předem nakresleným startem a cílem, byly tam i lihovky, kolečka a izolepa. Docela jsem se bála, že kontroly budou zastrčené do těch největších bordelů, ale kupodivu to tak strašné nebylo. Občas byly docela schované a daly se najít jenom v relaci. Také to vypadalo, že lampiony schválně zatloukají do země, protože byly oproti našim kontrolám strašně nízko. Mapa byla podle očekávání taková „omalovánka“ a terén byl převážně rovinný, takže dvoumetr skoro vůbec neházel a byl docela v pohodě. Nelíbil se mi jen koridor, kterým mě vyslali do oblasti, kde jsem neměla žádnou kontrolu, takže jsem se musela docela daleko vracet.

Po večeri mělo být nějaké slavnostní povídání pro všechny o historii Bereg Kupy, protože toto byl jeho poslední 30. ročník. Ale nakonec to skončilo tak, že v hale celý večer vysedávali maďarští pořadatelé, kteří slavili sami s tokajským. Někteří z nás se tak vydali odpočívat na pokoj a ostatní šli do města na procházku a na zmrzlinu.

Druhý den ráno jsme museli brzo vstávat, protože jsme po snídani odjížděli na start osmdesátky. Cestou jsme se ještě projeli po okolních vesnicích a obdivovali jsme tabáková a melounová pole. Start proběhl zase v pořádku. . Nedělní závod se odehrával na druhé polovině mapy, na které se běželo předchozí den. Tentokrát nám terén nabídl ještě větší rovinu a obrovské pláně maďarské puszty (stepi), ale na druhou stranu také ještě „zelenější“ hustníky. Cesty v mapě moc neseděly, protože některé chyběly nebo končily třeba po 300 metrech. Takže některé postupy se musely jít skrz trnité peklo, kde jsem se na dlouhou dobu zasekla. Vzhledem k tomu, že puszta zabírala velkou plochu mapy, tak pořadatelé postavili některé kontroly po jejím obvodu do hustníků, takže skoro všechny závodníky pak čekala dlouhá cesta na maják přes pláně, kde nebyl stín a bylo tam tak 45 stupňů. Samozřejmě bych to nebyla já, kdybych závod nezakončila něčím extra, takže jsem hrdě proběhla melounovým polem a zjevila jsem se na cíli z úplně jiné strany než většina.

Po závodě následoval oběd a vyhlášení. Celé vyhlášení se odehrávalo v maďarštině, takže jsme nerozuměli ničemu kromě vlastních jmen. Na závěr jsme se vyfotili s pohárem, který nakonec získali místní.

Než jsme se rozloučili s Nyíregyházou, tak jsme se ještě zastavili na nákup čerstvého ovoce - zejména záhadných placatých broskví, které byly hrozně dobré. Cestou z Maďarska jsme znovu projeli centrem Budapešti. Domů jsme dojeli v pořádku a myslím si, že celá akce byla povedená, protože naše výprava skončila v celkovém pořadí druhá.